

Anerkendelse for det Arbejde, han allerede har udrettet vedrørende disse Reforme.

Dernæst vil jeg gøre nogle Bemærkninger angaaende det vigtigste af de Spørgsmaal, der har været fremme i vort Land i det sidste Aar, nemlig Spørgsmaalet om Dyrtiden og Prisreguleringen. Det var en Fornøjelse i Gaar at høre det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) udtale sig om dette Spørgsmaal, idet han udtalte, at det var med Glæde og Tilfredshed, han konstaterede, at det saa ud, som om der nu kunde blive Ro om Spørgsmaalet angaaende Prisreguleringen, vel at mærke paa den Maade, at Maksimalprissystemet blev anerkendt og opretholdt. Jeg kan saa godt forstaa disse Udtalelser af det ærede Medlem fra Æbeltoft, thi der er ingen Tvivl om, at hele Prisreguleringssystemet forlængst har sejret her i Danmark. Det vil ikke længere være muligt at rejse nogen virkelig Opposition mod dette System her i Landet. Jeg vil saa meget desto hellere anerkende denne Udtalelse af det ærede Medlem fra Æbeltoft, som det ærede Medlem skuffede mig og mange andre meget stærkt i Fjor Vinter, da vi debatterede Forespørgselen til Regeringen, idet det ærede Medlem den Gang stillede sig Side om Side med det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), som sagt, til stor Forbavselse for mig. Nu lovede det ærede Medlem fra Æbeltoft os jo, at der skulde blive Fred og Forsoning, ja til Dels Enighed om Prisreguleringsspørgsmaalet. Denne Bebudelse kan man kun optage med Glæde, men som en berømt Forfatter — det er for Resten den højtærede Finansminister — siger i et af sine Skuespil: Det skønnes Lod her i Verden er som oftest sørgelig, saaledes er jeg bange for, det vil gaa med selve Enigheden om Prisreguleringsspørgsmaalet.

Den skønne Ro, som det ærede Medlem fra Æbeltoft mente vilde komme til Stede, tror jeg ikke rigtig paa, jeg tror, at hverken det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) eller det ærede Medlem for Horsens Landkreds har samme Opfattelse som det ærede Medlem fra Æbeltoft. Det er min Opfattelse, at i dette Spørgsmaal staar der to Anskuelser som Modsætninger overfor hinanden, og at det er saare vanskeligt at forlige dem, idet man skal tage fra dem, som har meget, og give til dem, som mangler, og naar man kommer til det Spørgsmaal, vil det ofte være meget vanskeligt at naa til Enighed. Som

sagt, det Princip, der ligger til Grund for Regeringens Prisreguleringspolitik, har efter min Mening fuldkomment sejret herhjemme, og set fra mit politiske Standpunkt synes jeg, man maa yde Regeringen Anerkendelse for, hvad der er udrettet.

Jeg vil nævne de to Spørgsmaal, der har været særlig Strid om, Maksimalpriserne paa Korn og Maksimalpriserne paa Flæsk, fordi det er de mest reelle Ting af dem, der foreligger. Med Hensyn til disse to Punkter og særlig vedrørende Flæsket skal jeg sige, at det forekommer mig at være en ualmindelig heldig og klar Afgørelse, der er truffet. Man har først og fremmest givet Eksportslagtingen i Monopol til private, det var naturligvis bedre, om det var til Staten, men den er dog bragt ind i en fast og sikker Gænge. Samtidig har man fastsat Maksimalpriser paa Flæsk og Slagteriaffald, og jeg maa indrømme, at som Maksimalpriserne er fastsatte nu, er de meget imødekommende overfor den fattigere Del af Befolkningen. Hvis vi ikke havde haft disse Maksimalpriser, hvis vi havde fulgt det ærede Medlem for Horsens Landkreds og de Mænd, der staar ham nær, vilde vi sikkert i Øjeblikket være kommet til at betale en Pris af 1 Kr. 10 Øre eller maaske 1 Kr. 20 Øre for Pundet af Flæsk og Prisen paa Slagteriaffald vilde selvfølgelig have været af tilsvarende Art. Man opnaar vistnok i Øjeblikket en højere Pris end 1 Kr. 10 Øre ved at sende Flæsket Syd paa, og efterhaanden vilde man komme op paa 90 Øre ved at sende Flæsket til England, og der er ingen Tvivl om, at den højeste Pris, den, man faar Syd paa, i Virkeligheden vilde være blevet Grundlaget for Flæskpriserne herhjemme. Allerede før Flæskpriserne fastsættelse kom vi saa vidt her, at der betaltes 1 Kr. 10 Øre og endnu højere Priser pr. Pund Flæsk, og siden er Priserne steget betydeligt i Udlandet, saa jeg tror, at man rolig kan gaa ud fra en Pris paa 1 Kr. 10 Øre. Nu er Prisen paa Flæsk sat til 70 Øre, og der er altsaa en Besparelse af 40 Øre pr. Pund Flæsk. Hvis Forbruget pr. Individ er 60 Pund Flæsk aarlig, vil man se, at det bliver en meget betydelig Gevinst for hver Familie. Jeg har set Beregninger, som gik ud paa, at saa vidt man regnede med den tyske Pris, vilde den københavnske Befolkning have tjent 12 Mill. Kr. alene ved Maksimalprisen paa Flæsk, og hvis man regnede med de engelske Priser, vilde den have tjent 4,800,000 Kr., altsaa